

odst. 1 uvedená již uplynula, ne j p o z d ě j i však do 15 dnů od doby, kdy oprávněný byl o tom státním zástupcem nebo soudem zpraven, a nebyl-li zpraven, do dvou měsíců ode dne, kdy zprošťující rozsudek nabyl právní moci, tedy tím spíše před vynesením rozsudku při hlavním přelíčení, což plyne ze zprávy výboru ústavně-právního o vládním návrhu zákona o ochraně cti k § 17. Podle § 14, odst. 5 cit. zák. mohla býti v této lhůtě, příslušející osobě v tomto zákonném ustanovení uvedené — že O. K. je takovou osobou, ani stížnost nepopírá — vznesena i veřejná žaloba se zmocněním této osoby, nebylo-li žalobní právo státního zastupitelství ještě konsumováno, což se v případě tomto nestalo. Zmocnění pak k veřejné žalobě bylo vykázáno ještě před podáním eventuálního návrhu státním zastupitelstvím na potrestání pro přestupek podle § 3 zák. o ochraně cti při hlavním přelíčení, tedy podle § 22 cit. zák. včas. Jsou tudíž bezdůvodny výtky po této stránce činěné s poukazem na § 281, č. 9 b) a c) tr. ř.

Tvrzení zmateční stížnosti, že na dopis z 15. října 1934, který došel k okresnímu úřadu dne 16. října 1934, bylo zavedeno ihned ředitelstvím státních drah v Hradci Králové příslušné vyšetřování a že se O. K. ihned při tomto vyšetřování, tudíž již koncem měsíce října 1934 o činu obžalovanými spáchaném dověděl, nemá ve spisech opory a ani rozsudek nalézacího soudu v této příčině nic nezjišťuje. Pro uvedenou mezeru ve skutkových předpokladech nelze však zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé a nezbylo proto než u vyhovění zmateční stížnosti zrušiti rozsudek nalézacího soudu v napadené části a uznati právem, jak se stalo.

Okresnímu soudu, nyní příslušnému, bude zjistiti, kdy se O. K. dověděl o činu a o osobě obžalovaných, obzvláště zda se tak stalo ve dvou měsících před 13. lednem 1935, kdy trestní oznámení došlo ke státnímu zastupitelství, tedy po 12. listopadu 1934, či před tím.

Čís. 5608.

K pojmu »přechovávání« ve smyslu § 3, odst. 2 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. na r. 1924.

Přechováváním je rozuměti všechny případy, kdy fysická nebo právnická osoba má u sebe radiotelefonní zařízení.

Nemá-li přechovavatel vlastní koncese, neomlouvá ho s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 24, odst. 1 cit. zákona, že společník jeho domácnosti, který měl sám radiopřístroj, měl k tomu povolení.

K pojmu »prodávání« ve smyslu § 24, odst. 1 cit. zákona.

Je nerozhodné, zda byl prodávající při prodejích veden úmyslem dosíci zisku.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Zm I 552/36.)

Ne j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 15. dubna 1936, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem podle § 24, č. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, č. 9 Sb. z. a n. z roku 1924.

D ů v o d y:

Nelze přiznati úspěchu zmateční stížnosti napadající rozsudek z důvodu zmatku č. 9a) § 281 tr. ř.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný koupil dne 8. října 1935 jeden přijímač Schaub-Universal č. 60.500, že měl přístroj ve své domácnosti, již má společnou se svým tchánem F. M., že mu však koncese na zřízení, udržování a provozování radiofonní přijímací stanice byla udělena teprve dne 11. listopadu 1935.

Poněvadž přechováváním ve smyslu druhého odstavce § 3 zák. 9/1924 Sb. z. a n. je rozuměti všechny případy, kdy fysická nebo právnická osoba má u sebe radiotelefonní zařízení, nepochybil první soud, když na stěžovatele, který nepopírá, že šlo o jeho přístroj, chovaný v jeho domácnosti, třeba společně s další osobou, pohlízel jako na přechovavatele ve smyslu cit. zák. ustanovení, a v té skutečnosti, že měl přístroj u sebe v době, kdy neměl ještě koncese, shledal skutkovou povahu přečinu podle § 24 cit. zák. danou. Nebylo tomu nijak na újmu, že společník domácnosti, který měl sám svůj vlastní radiopřístroj, měl úřední povolení k tomu potřebné. Stížnost je na omylu, snaží-li se z rozhodnutí nejv. s. č. 5152 Sb. n. s. dovoditi, že koncesní listina M. kryla i přechovávání přístroje obžalovaného. Rozhodnutí vyslovuje sice, že koncesní listina kryje s hlediska § 24, odst. 1 cit. zák. přechovávání více než jednoho radiopřijímače, ale není pochyby, že vyslovuje tak v předpokladu, že jde o téhož držitele, ježto zvýšená ochrana veřejného státního zájmu, jež je účelem zákona, je umožněna již tím, když poštovní správa vede určitou osobu v patrnosti jako držitele radiostanice, při čemž pak s hlediska trestněprávního je lhostejno, je-li tu přechováván jen jeden či větší množství přístrojů; tato ochrana by však byla úplně znemožněna, kdyby se koncesí jedné určité osobě udělenou mohla krýti neznámá osoba nebo více osob dalších se svými vlastními radiostanicemi, jichž držitelem není koncesionář, takže by osoby ty takto úplně unikaly patrnosti poštovní správy.

Tvrzení stížnosti, že obžalovaný nemohl předpokládati, že nemůže míti radiopřijímač, nemá-li vedle tchánova ještě jedno zvláštní povolení vlastní, je jen dovoláváním se omylu právního podle § 233 tr. z., jenž záleží v neznalosti právního předpisu, že k přechovávání radiotelefonního zřízení má přechovavatel zapotřebí povolení; omyl takový nemůže obžalovaného omluviti.

V dalším zjišťuje rozsudek, že od obžalovaného, který koupil v době mezi 8. říjnem až 12. prosincem 1935 postupně tři radiopřijímače, koupil někdy v listopadu 1935 přijímač značky Schaub A. N. za 500 Kč a dále Dr. K. A. v prosinci 1935 radiopřístroj za 1.200 Kč, a že obžalovaný uskutečnil tyto prodeje, ač teprve dne 5. února 1936 obdržel koncesi k prodeji radiotelegrafních a radiotelefonních přístrojů. I tento případ zůstává správně posouzen po právní stránce, byl-li podřízen ustanovení § 24 cit. zák. Nalézací soud z okolností případů (prodej věcí prodávaných dříve koupených dalším kupcům za určité ceny) posoudil právní jednání stěžovatelovo správně za p r o d e j, jaký má na mysli

§ 24 cit. zák. Uplatňuje-li se ve stížnosti snaha popírat, že šlo vůbec o prodej, a vycházeti z předpokladu, že šlo jen o skutek přátelské služby, při čemž prý vystupoval stěžovatel ne jako prodávatel, nýbrž jako zastupce kupců, svých dobrých známých, na jejich požádání, nedoličuje tím stížnost zmatek č. 9a) § 281 tr. ř. po zákonu, poněvadž činí východiskem své úvahy něco jiného než — jak by měla při zákonném doličování uvedeného zmatku — zjištění prvního soudu, že šlo o prodej radiopřístrojů dvěma různým osobám stěžovatelem, jak první soud zřejmě předpokládá, k účelu dalšího zcizení nakoupených, tedy nikoli o zastupování, a to o prodej opětovný, při čemž zůstává úplně nerozhodno pro posouzení věci, zda stěžovatel při provádění těchto prodejů byl veden úmyslem dosíci zisku a zda zisku dosáhl čili nic.

Čís. 5609.

Z dôvodu § 6, čís. 1 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. je možné nariadiť výkon trestu len vtedy, keď prekážka v tomto ustanovení uvedená sa objavila skoršie, než nastal účinok podľa § 1, odst. 2 zákona o podmienenom odsúdení, t. j. najpozdšie do konca skúšobnej doby.

Pre rozhodnutie, či sa odsúdený osvedčil alebo či má byť v smysle § 8 zákona o podmienenom odsúdení nariadený výkon podmienene uloženého trestu po uplynutí skúšobnej doby, môžu byť smerodajné len skutočnosti, spadajúce do doby skúšobnej, pokiaľ sa nimi osvedčovalo chovanie odsúdeného.

(Rozh. zo dňa 23. mája 1936, Zm IV 198/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. S., obžalovanému zo zločinu sprenevery, uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., základným a vyslovil, že pravoplatnými usneseniami krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. marca 1935, č. j. Tk V 201/29-38 a vrchného súdu v Košiciach zo dňa 29. augusta 1935, č. j. Ts IV 47/35-55 bol porušený zákon v ustanovení § 6, č. 1 a 4 zákona o podmienenom odsúdení a prepustení; najvyšší súd podľa § 442, odst. 7 tr. p. zrušil tieto usnesenia v celom rozsahu.

D ô v o d y :

Obžalovaný M. S. bol rozsudkom krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. júla 1931 odsúdený pre zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., spáchaný v dobe od júla do októbra 1928, a pre prečin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z. a § 4 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., spáchaný 26. januára 1929, s použitím § 91 tr. z. k trestu žalára na 6 mesiacov a ku strate úradu a volebného práva do obcí na 3 roky. Tieto tresty boli mu podmienene odložené na skúšobnú dobu 3 rokov. Rozsudok nebol stranami napadnutý a stal sa dňom 13. júla 1931 pravoplatným.